

Ezdráš-Nehemjáš
Patnáctý díl
Neh 7

1. Neustálá potřeba bdělosti (verše 1-5)

Vsazením vrat do městských bran byla práce na opravě jeruzalémských hradeb dokončena. Takové chvíle přicházejí i v dnešní církvi, že se nějaký projekt podaří dokončit. Dokončené dílo je ovšem třeba chránit a dbát na to, aby opravdu správně sloužilo svému účelu. Proto se Nehemjáš pečlivě postaral o střežení Jeruzaléma. Čteme zde o ustanovení vrátných, zpěváků a levitů. Vrátní a zpěváci byli také levité, tedy pomocní kněží. Zvlášť jsou uvedeni snad proto, aby byli odlišeni od ostatních levitů, kteří neměli úlohu vrátných a zpěváků. Úkolem vrátných bylo držet stráž nad domem Božím, otevírat a zavírat brány chrámových nádvoří (sr. 1Pa 9,17-19; 26,12-19). Zpěváci a levité asistovali kněžím při obětech. Vzhledem k výjimečné situaci Nehemjáš tyto lidi zapojil do střežení bran a hradeb Jeruzaléma.

Na bezpečnost města měli dohlížet Chanani a Chananjáš. Zejména měli dohlížet na režim otevírání a zavírání jeruzalémských bran. Brány se obvykle otevíraly již za úsvitu. V tehdejší Jeruzalémě se však měly otevírat až tehdy, když slunce začalo hřát. Pravděpodobně se tak mělo předejít překvapivému vniknutí nepřátel do města otevřenými branami. Do střežení Jeruzaléma se ale měli zapojit všichni jeho obyvatelé. Každý měl hlídkovat na místě, které bylo naproti jeho domu.

Vidíme zde, že Nehemjáš neusnul na vavřínech. Stále s nepřáteli počítal a věděl, že postavené dílo je třeba bedlivě střežit. Tak i my bychom po dokončení nějakého dobrého díla neměli polevovat v duchovní bdělosti, zejména v našich modlitbách. Náš duchovní nepřítel zde stále je a nepřestává usilovat o zmaření všeho dobrého, čeho jsme dosáhli (sr. 1P 5,8).

Nehemjáš pověřil dohledem nad Jeruzalémem muže, kterým důvěřoval. Prvním byl jeho rodný bratr Chanani, kterého jistě velmi dobře znal. Druhým byl Chananjáš, o němž je zde řečeno, že byl mužem věrnějším a bohabojnějším než mnozí jiní (verš 2). Věrnost a bohabojnost jsou důležitými vlastnostmi všech, kdo v Božím lidu za něco odpovídají. Spolehliví a zbožní lidé jsou základem úspěšnosti jakéhokoli projektu v církvi. Bez takových lidí neuspěje ani ten nejlepší plán .

Nehemjáš konstatuje, že v Jeruzalémě bylo málo obyvatel. Bylo i málo dostavěných domů. Bůh prý tehdy vložil Nehemjášovi do srdce, aby všechny shromáždil, aby byli zapsáni do seznamu rodů. Nehemjáš nevysvětluje, jakému účelu měl tento zápis do seznamu rodů sloužit. A vlastně tu ani nečteme o tom, že Nehemjášovi současníci byli do seznamu rodů zapsáni. Místo toho, se Nehemjáš zmiňuje o tom, že objevil už jeden hotový seznam rodů. Byl to seznam

těch, kdo přišli do Judska už kdysi za krále Kýra v první vlně navrátilců. Nehemjáš navazoval na ty, kdo byli dávno před ním. Svou prací na opravách jeruzalémských hradeb navazoval na dílo svých předků. Starý seznam rodů pro něj mohl být svědectvím, že v jeho srdci se nacházely stejné záměry, jako kdysi v srdcích otců. Když následujeme Ducha svatého, Bůh nám klade na srdce podobné věci, jako učedníkům, kteří byli před námi. Je tu jednota, návaznost, sounáležitost. Jiní pracovali a my do jejich práce vstupujeme (J 4,38).

2. Kořeny (verše 6-72)

Jedná se v podstatě o stejný seznam jako v Ezd 2. Oproti prvnímu seznamu vykazuje jisté odlišnosti, například v počtech navrátilců. Hlavní výsledné číslo je v obou seznamech stejné, uvádí se 42 360 duší (Ezd 2,64; Neh 7,66). Avšak uváděné počty mužů z jednotlivých rodů se v některých případech liší. Když sečteme počty mužů v Ezd 2, dojdeme k výslednému číslu 29 818. Když sečteme počty mužů v Neh 7, dojdeme k číslu 31 089. V obou případech se jedná o číslo výrazně nižší, než je uváděné konečné číslo, tedy než 42 360. Možným vysvětlením rozdílů v počtech by mohla být chyba opisovačů textu. Konečné číslo 42 360 bychom mohli vysvětlit tím, že jsou do něj zahrnuty i ženy a děti.

Je zajímavé, že přechod k dalšímu vyprávění v osmé kapitole se nápadně podobá přechodu k dalšímu vyprávění ve třetí kapitole Ezdráše (sr. Ezd 3,1 a Neh 8,1). V obou případech se na seznam navrátilců navazuje vyprávěním o událostech, ke kterým došlo v sedmém měsíci (říjnu-listopadu). V knize Nehemjáš to jsou události, ke kterým došlo na podzim roku 445 př. Kr. V obou případech také čteme o tom, že se lid shromáždil *jednomyslně*. V této podobnosti může být ukryto krásné poselství: Generace těch, kdo opravovali hradby je spojena se svými předky. Tvoří s nimi jeden lid. Jejich dílo i jejich víra vyrůstají z kořenů víry jejich předků. Tak i my, kdykoliv následujeme Krista a Ducha svatého, vstupujeme do proudu těch, kdo šli před námi. V Žd 11 máme jeden výčet takových svědků víry. O mnohých jiných jsme četli, nebo je známe i osobně. Jejich příklad nás má povzbudit k tomu, abychom i ve své situaci a ve své době konali kroky víry.

Jedním z takových svědků víry byl Christian David (1692-1751), významná osobnost v založení obnovené Jednoty bratrské v Ochranově. Mimo jiné podnikal tajné misijní cesty na Moravu, při nichž prožíval mnohá nebezpečí i Boží ochranu. Na jednu cestu z roku 1723 měl vzpomínku:

Když jsem v pozdním večerním čase přišel do jedné známé vsi, která se nazývá Kunín, zabloudil jsem ve vsi; nevěděl jsem, kde se nacházím, až jsem přišel zase na ten konec vsi, kde jsem do ní vešel. Až do rána se mi nepodařilo zorientovat se. A protože po mně už pátrali, nemohl jsem si dovolit jít za dne do jejich domů. Šel jsem tedy do jiné vsi a

zůstal jsem v jedné zahradě až do příští noci. Zatím jsem se ale dozvěděl, že bratři / v Kuníně /, jejichž domy jsem minulou noc marně hledal, byli toho dne přepadeni hejtmanem, farářem a jejich služebníky. Chtěli jejich luterské knihy, vše prohledali, a ačkoliv nic nenalezli, odvedli je do vězení. Tu mne Bůh zvláště tím mým blouděním zadržel a ochránil.¹

Christian David byl také členem skupiny tří bratří, kteří se v roce 1733 vydali jako misionáři do Grónska. Bratři psali do Ochranova o místních lidech a jejich řeči:

Jejich řeč je docela jiná, než všechny jiné jazyky a nesouvisí s žádnou jinou, kterou známe. Oni ani nerozumí, když se dává znamení hlavou, jako jiné národy. V každém slově mají dva důrazy, a sice na první a poslední slabice ... Jazykem pohybují při své řeči málo, vytlačují řeč z krku, a to ji dělá nesrozumitelnou. Hlavou nedělají při řeči žádné pohyby, zato vyjadřují mnoho rukama a prstama ... Máme – li se naučit této řeči, musí nám k tomu dát Bůh zvláštní milost.²

Bratři se nenechali odradit. I když to trvalo dlouho, vytrvali. Až začali první eskymáci přicházet k víře v Ježíše Krista.

Otázky k zamyšlení a rozhovoru:

- 1/ Proč u pracovníků na Božím díle tolik záleží na jejich charakteru?
- 2/ Proč je pro nás přínosné vědět o těch, kdo šli cestou víry dříve než my?

---

¹ Edita Štěříková, *Christian David*, str. 26, Moravian, Suchdol nad Odrou 2012

² Edita Štěříková, *Matouš Stach*, str. 34n, Moravian, Suchdol nad Odrou 2012